# RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
17. oktober 2002 *

I sag T-180/00,

**Astipesca SL**, Huelva (Spanien), ved abogados J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier og D. Domínguez Pérez,

sagsøger,

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**, først ved L. Visaggio, derefter ved S. Pardo Quintillán, som befuldmægtigede, bistået af abogado J. Guerra Fernández, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående dels en påstand om annullation af Kommissionens telefax af 5. maj 2000, hvori der gives sagsøgeren meddelelse om betalingen, foretaget den 4. maj 2000, af en del af den resterende del af den støtte, som var tildelt projekt

* Processprog: spansk.

SM/ESP/20/92, samt af Kommissionens skrivelse af 18. maj 2000 om nedsættelse af den nævnte støtte, dels en erstatningspåstand, der støttes på, at det angiveligt var ulovligt, at Kommissionen som nævnt suspenderede betalingen af den resterende del af støtten og nedsatte støtten,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 8. maj 2002,

afsagt følgende

## Dom

### Relevante retsregler

1 Rådet vedtog den 18. december 1996 forordning (EØF) nr. 4028/86 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7). Denne forordning, som senere er ændret ved

Rådets forordning (EØF) nr. 3944/90 af 20. december 1990 (EFT L 380, s. 1), ved Rådets forordning (EØF) nr. 2794/92 af 21. september 1992 (EFT L 282, s. 3) og ved Rådets forordning (EØF) nr. 3946/92 af 19. december 1992 (EFT L 401, s. 1), bestemmer i artikel 21a-21d, at Kommissionen kan yde forskellige former for finansiel fællesskabsstøtte til projekter for blandede selskaber, som driver fiskeri, med et beløb, der afhænger af de pågældende fartøjers tonnage og alder, forudsat at projekterne overholder de i forordningen fastsatte betingelser.

2 Et »blandet selskab« er i artikel 21a i forordning nr. 4028/86 defineret som følger:

»I dette afsnit forstås ved et blandet selskab et privatretligt selskab, for hvilket der er indgået en aftale om blandet selskab mellem en eller flere redere i Fællesskabet og en eller flere partnere i et tredjeland, med hvilket Fællesskabet opretholder forbindelser, når sigtet med selskabet er at udnytte og øge værdien af fiskeressourcerne i farvande, der henhører under disse tredjelandes overhøjhed og/eller jurisdiktion, med sigte på i første række at forsyne Fællesskabets marked.«

3 Artikel 21b, stk. 2, i forordning nr. 4028/86 har følgende ordlyd:

»Ydelse af fællesskabsstøtte er betinget af, at projekterne for blandede selskaber vedrører fartøjer med en længde mellem perpendikulærerne på mindst 12 meter, teknisk egnede til det påtænkte fiskeri, i drift i over fem år, fører et medlemsstats flag, er registreret i en havn i Fællesskabet, men som definitivt vil blive overført til det tredjeland, der berøres af det blandede selskab. [...]«

4 Artikel 21d, stk. 1 og 2, i forordning nr. 4028/86 fastsætter regler for indgivelse af anmodninger om finansiel støtte og for tildelingsproceduren vedrørende en sådan støtte. I samme bestemmelses stk. 3 er det anført, at støttemodtagere for projekter, til hvilke der er ydet finansiel støtte, skal indsende en periodisk rapport til Kommissionen og til medlemsstaten om det blandede selskabs virksomhed.

5 Artikel 44 i forordning nr. 4028/86 bestemmer:

»1. I tidsrummet for Fællesskabets intervention skal den myndighed eller det organ, der er udpeget hertil af den pågældende medlemsstat, på Kommissionens anmodning tilsende denne alle bevisdokumenter og andre dokumenter, hvoraf det fremgår, at de finansielle eller andre betingelser, som er fastsat for hvert enkelt projekt, er opfyldt. Kommissionen kan efter fremgangsmåden i artikel 47 beslutte, at støtten skal suspenderes, nedsættes eller bortfalde,

— hvis projektet ikke gennemføres som planlagt, eller

— hvis visse af de fastsatte betingelser ikke er opfyldt [...]

Beslutning herom meddeles den pågældende medlemsstat samt støttemodtageren.

Kommissionen tilbagesøger de beløb, hvis udbetaling ikke var eller ikke længere er berettiget.

2. Kommissionen vedtager efter fremgangsmåden i artikel 47 gennemførelsesbestemmelser til denne artikel.«

6 Artikel 47 i forordning nr. 4082/86 har følgende ordlyd:

»1. Når der henvises til fremgangsmåden i denne artikel, indbringer formanden sagen for Den stående Fiskeristrukturkomité, enten på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstats repræsentant.

2. Kommissionens repræsentant forelægger et udkast til foranstaltninger, der skal træffes. Komitéen afgiver udtalelse inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget de forelagte spørgsmål haster. [...]

3. Kommissionen vedtager foranstaltningerne, som straks finder anvendelse. Såfremt disse foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med komitéens udtalelse, meddeles de omgående Rådet af Kommissionen; Kommissionen kan da i højst en måned efter denne meddelelse udsætte anvendelsen af foranstaltningerne. Rådet kan med kvalificeret flertal inden for en frist på en måned træffe andre foranstaltninger.«

7 Den 20. april 1988 vedtog Kommissionen forordning (EØF) nr. 1116/88 om gennemførelsesbestemmelser til beslutninger om støtte til projekter vedrørende fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne samt til indretning af beskyttede havområder (EFT L 112, s. 1).

8 Artikel 7 i forordning nr. 1116/88 bestemmer:

»Inden den i artikel 44, stk. 1, i forordning [...] nr. 4028/86 fastsatte procedure for suspension, nedsættelse eller bortfald af støtten indledes,

— underretter Kommissionen den medlemsstat, på hvis område projektet skal gennemføres, således at medlemsstaten kan tage stilling til sagen

— hører Kommissionen den kompetente myndighed, der skal tilsende den bevisdokumenterne

— opfordrer Kommissionen modtageren eller modtagerne til gennem nævnte myndighed eller organ at gøre rede for årsagerne til, at de fastsatte betingelser ikke er overholdt.«

9 Den 21. juni 1991 vedtog Kommissionen forordning (EØF) nr. 1956/91 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 4028/86 for så vidt angår foranstaltninger til tilskyndelse til oprettelse af blandede selskaber (EFT L 181, s.1).

10 Artikel 5 i forordning nr. 1956/91 bestemmer, at den finansielle fællesskabsstøtte først udbetales, når det blandede selskab er oprettet i det pågældende tredjeland, og når de overførte fartøjer definitivt er slettet af Fællesskabets fortegnelse og er registreret i en havn i det tredjeland, hvor det blandede selskab har hovedsæde. Det tilføjes i bestemmelsen, at når fællesskabsstøtten helt eller delvist har form af kapitaltilskud, kan en første rate på højst 80 % af det samlede bevilgede tilskud udbetales, jf. dog ovennævnte betingelser. Anmodningen om udbetaling af den resterende del af tilskuddet skal være ledsaget af den første periodiske rapport om det blandede selskabs virksomhed. Denne anmodning skal senest indsendes tolv måneder efter datoen for den første udbetaling.

11 Ifølge artikel 6 i forordning nr. 1956/91 skal den i artikel 21d, stk. 3, i forordning nr. 4028/86 omhandlede periodiske rapport tilgå Kommissionen hver tolvte måned i tre på hinanden følgende år, indeholde de i bilag III til forordningen omhandlede oplysninger og indgives i den i samme bilag angivne form.

12 Del B i bilag I til forordning nr. 1956/91 indeholder en meddelelse, med overskriften »vigtigt«, som har følgende ordlyd:

»Ansøgeren/ansøgerne gøres opmærksom på, at et blandet selskab, for at kunne få tildelt en præmie i henhold til forordning [...] nr. 4028/86, ændret ved forordning [...] nr. 3944/90, i særdeleshed skal:

— vedrøre fartøjer med en længde mellem perpendikulærerne på over 12 m, som er teknisk egnede til det påtænkte fiskeri, har været i drift i over fem år,

fører en medlemsstats flag og er registreret i en havn i Fællesskabet, men som definitivt overføres til det tredjeland, som det blandede selskab vedrører [...]

— være bestemt til at udnytte og i givet fald øge værdien af fiskeressourcer i farvande under det berørte tredjelands overhøjhed og/eller jurisdiktion

— i første række have til formål at forsyne Fællesskabets marked

— være oprettet på grundlag af en aftale om blandet selskab.«

## Sagens faktiske omstændigheder

13 Den 30. april 1992 forelagde Martín Vázquez SA via de spanske myndigheder Kommissionen et projekt for et blandet selskab med det formål at opnå en finansiel støtte på grundlag af forordning nr. 4028/86. I projektet, som var blevet godkendt af de spanske myndigheder, var det forudsat, at tre fartøjer, *Marvasa Once*, *Marvasa Doce* og *Nuevo Usisa*, skulle overføres til et spansk-marokkansk blandet selskab, som var stiftet af Martín Vásquez og den marokkanske virksomhed Spamofish, med henblik på at drive fiskeri.

14 Ved beslutning af 5. juli 1993 (herefter »beslutningen af juli 1993«) tildelte Kommissionen det i foregående præmis nævnte projekt (projekt SM/ESP/20/92,

herefter »projektet«) en fællesskabsstøtte på maksimalt 3 047 190 ECU. Det var i denne beslutning forudsat, at Kongeriget Spanien skulle yde en støtte på 609 438 ECU.

15 I henhold til en anmodning indgivet af Martín Vásquez vedtog Kommissionen den 7. januar 1994 en beslutning om ændring af beslutningen af juli 1993 (herefter »beslutningen af januar 1994«), ved hvilken den godkendte, at fartøjet *Marvasa Doce*, som var forlist forud for projektets iværksættelse, af hensyn til projektets gennemførelse blev skiftet ud med fartøjet *Verecuatro*. Det maksimale støttebeløb blev for fællesskabsstøtten nedsat til 2 921 520 ECU og for den støtte, Kongeriget Spanien skulle yde, til 584 304 ECU.

16 Den 25. oktober 1996 vedtog Kommissionen, i henhold til en anmodning fra Martín Vásquez, en beslutning om ændring af beslutningen af januar 1994 (herefter »beslutningen af oktober 1996«). Ændringerne bestod dels i, at det spansk-marokkanske blandede selskab blev udskiftet med et spansk-senegalesisk blandet selskab, Astipêche Sénégal SA, dels i, at den marokkanske virksomhed Spamofish blev udskiftet med fru Ouleymatou Ndoye. Disse ændringer var begrundet i de administrative vanskeligheder forbundet med adgangen til den marokkanske fiskerizone og med opnåelse af de fornødne fiskerilicenser. Det maksimale støttebeløb for fællesskabsstøtten forblev fastsat til 2 921 520 ECU.

17 Den 27. november 1997 udbetalte Kommissionen 80% af støtten.

18 I september 1998 anmodede Martín Vásquez via de spanske myndigheder om udbetaling af den resterende del af støtten. Anmodningen var ledsaget af en første periodisk rapport om de aktiviteter, det blandede selskab havde gennemført inden for projektets rammer i perioden fra den 1. april 1997 til den 31. december 1997.

19 På Kommissionens anmodning indsendte Martín Vásquez via de spanske myndigheder supplerende oplysninger om gennemførelsen af projektet, som Kommissionen modtog henholdsvis den 15. oktober 1998 og den 17. november 1998.

20 I en telefax af 3. juni 1999 fremsendt til Kommissionen anførte A. Almécija Cantón, generaldirektør med ansvar for fiskeristrukturerne og fiskerimarkederne i det spanske Landbrugs-, Fiskeri- og Fødevareministeriums Generalsekretariat for Havfiskeri, at det i tilstrækkelig grad var godtgjort, at de for projektet fastsatte mål var blevet opfyldt, og at han derfor ikke forstod, hvorfor Kommissionen til trods for anmodningerne herom tøvede med at udbetale den resterende del af støtten.

## Den administrative procedure

21 I en skrivelse fremsendt til Martín Vásquez den 4. juni 1999 (herefter »skrivelsen af 4. juni 1999«) anførte A. Cavaco, generaldirektør for Kommissionens Generaldirektorat (GD) for Fiskeri, at det af oplysninger, som Kommissionen var i besiddelse af, fremgik, at fartøjet *Aziz*, tidligere *Nuevo Usisa*, drev fiskeri i de marokkanske farvande, skønt formålet med det blandede selskab i henhold til forordning nr. 4028/86 og forordning nr. 1956/91 skal være at udnytte fiskeressourserne i det tredjeland, som er nævnt i beslutningen om støttetildelingen, dvs. i det foreliggende tilfælde Senegal. Han anførte, at Kommissionen i medfør af artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 havde besluttet at nedsætte den støtte, den oprindeligt havde tildelt projektet. Han meddelte, at det beløb, støtten ville blive nedsat med, svarede til forskellen mellem den præmie, som var bestemt til det blandede selskab i relation til det pågældende fartøj (1 138 530 ECU), og den præmie, som var forbundet med den endelige overførsel af dette fartøj til et tredjeland (569 265 ECU), dvs. 569 265 ECU, og at det resterende beløb, som ville blive udbetalt til Martín Vásquez, var 15 039 ECU, svarende til forskellen mellem den resterende del (20%) af den oprindeligt tildelte

støtte (584 304 ECU) og den påtænkte nedsættelse (569 265 ECU). Han anførte, at hvis han ikke inden 30 dage havde modtaget den støttemodtagende virksomheds formelle samtykke til forslaget, ville han se sig nødsaget til at beordre sine tjenestegrene at fremme nedsættelsesproceduren.

22 En kopi af den i foregående præmis nævnte skrivelse blev samme dag fremsendt til A. Almécija Cantón.

23 I et dokument fremsendt til Kommissionen den 20. juli 1999 fremsatte Martín Vásquez sine bemærkninger til skrivelsen af 4. juni 1999. Selskabet redegjorde for årsagerne til, at fartøjet *Aziz* havde fisket i den marokkanske fiskerizone og ikke i den senegalesiske fiskerizone, nemlig at fiskeressourcerne i de senegalesiske farvande ikke var tilstrækkelige til at sikre en rentabel udnyttelse af fartøjet. Det anmodede om, at den nedsættelse af støttebeløbet, som Kommissionen havde varslet, blev symbolsk, i betragtning af, at formålet med projektet stedse var blevet overholdt. Martín Vásquez forklarede, at Kommissionen ikke var blevet underrettet om ændringen med hensyn til den zone, hvori fartøjet *Aziz* fiskede, fordi selskabet på grundlag af anvisninger fra de spanske myndigheder havde vurderet, at en sådan ændring var uvæsentlig, taget i betragtning, at fartøjet fortsat havde sejlet under senegalesisk flag, og at det fortsat havde forsynet Fællesskabets marked.

24 Med skrivelse af 27. juli 1999 fremsendte A. Almécija Cantón en kopi af de i foregående præmis nævnte bemærkninger fra Martín Vásquez til Kommissionen.

25 Den 22. oktober 1999 fandt der et møde sted mellem Kommissionens tjenestegrene og Martín Vásquez' advokat.

26 Den 14. december 1999 fremsendte Martín Vásquez' advokat en skrivelse til Kommissionen, hvori han fremkom med bemærkninger, der supplerede dem, der var anført i det ovenfor i præmis 23 nævnte dokument af 20. juli 1999, og hvori han gentog det i dette dokument formulerede forslag om en symbolsk nedsættelse.

27 Ved skrivelse af 23. februar 2000 meddelte G. Gascard, kontorchef i GD for Fiskeri, advokaten for Martín Vásquez, at en gennemgang af de oplysninger, Kommissionen havde modtaget, bekræftede, at fartøjet *Aziz* ikke fiskede i de senegalesiske farvande, men derimod i de marokkanske farvande, og at den fællesskabsstøtte, der var ydet til fartøjet, under disse omstændigheder skulle nedsættes i overensstemmelse med artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 og de betingelser, som var stillet i skrivelsen af 4. juni 1999. Han tilføjede, at hvis Martín Vásquez ville acceptere en nedsættelse pro rata temporis af støtten, ville Kommissionen være indstillet på at godkende ændringen med hensyn til den zone, hvori fartøjet *Aziz* fiskede, med tilbagevirkende kraft fra den 12. november 1998, hvilket var den dato, hvor Kommissionen havde modtaget underretning om ændringen, og som følge heraf at reducere det beløb, hvormed støtten skulle nedsættes, fra 569 265 ECU til 300 445 ECU, således at Martín Vásquez, i tilfælde af accept, ville modtage et beløb på 283 859 ECU til fuld og endelig afgørelse, svarende til forskellen mellem den resterende del (20%) af den oprindeligt tildelte støtte (584 304 ECU) og det nævnte nedsættelsesbeløb.

28 Ved skrivelse af 24. marts 2000 meddelte advokaten for Martín Vásquez G. Gascard, at hans klient havde accepteret Kommissionens forslag om betaling af 283 859 ECU, som nævnt i den foregående præmis. Advokaten anmodede Kommissionen om snarest muligt at vedtage en endelig beslutning om nedsættelse af støtten og betale det nævnte beløb samt at godkende ændringen med hensyn til fiskerizonen.

29 I en skrivelse af 27. april 2000 anmodede A. Almécija Cantón Kommissionen om at modtage oplysninger om sagens stadium.

30 Den 4. maj 2000 udbetalte Kommissionen til Martín Vásquez 47 141 883 spanske pesetas (ESP), dvs. ca. 283 859 ECU.

31 Ved telefax af 5. maj 2000 (herefter »telefaxen af 5. maj 2000«) meddelte D. Bruyninckx fra GD for Fiskeri Martín Vásquez, at han den 4. maj 2000 havde indbetalt det i foregående præmis nævnte beløb på en bankkonto i selskabets navn.

32 Ved skrivelse af 18. maj 2000 (herefter »skrivelsen af 18. maj 2000«) meddelte G. Gascard Martín Vásquez' advokat, at han tog selskabets accept af Kommissionens forslag om nedsættelse til efterretning. Han redegjorde for årsagerne til nedsættelsen og til, at denne var blevet begrænset pro rata temporis. Han anførte, at udbetalingen af den resterende del af støtten allerede havde fundet sted, under hensyntagen til nedsættelsen.

## Retsforhandlingerne

33 Det er under disse omstændigheder, at selskabet Astipesca SL, som er indtrådt i Martín Vásquez' rettigheder (herefter uden nogen sondring »sagsøgeren«), ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. juli 2000 har anlagt nærværende sag. Den skriftlige forhandling er afsluttet den 14. marts 2001.

34 Den 23. maj 2001 — efter at Kommissionen den 19. marts 2001 vedtog beslutning K(2001) 678 endelig udg. om nedsættelse af den støtte, sagsøgeren var blevet tildelt (herefter »beslutningen af 19. marts 2001«) — har sagsøgeren i

henhold til artikel 48 i Rettens procesreglement til Rettens Justitskontor indgivet et supplerende indlæg, hvori selskabet har anmodet om, at denne beslutning indgår i sagen som en ny faktisk oplysning, der er kommet frem efter afslutningen af den skriftlige forhandling.

35 Kommissionen har den 15. juni 2001 til Rettens Justitskontor indleveret sine bemærkninger til dette supplerende indlæg.

36 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Retten har som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet parterne om at fremlægge visse bilag og besvare visse spørgsmål. Parterne har efterkommet disse anmodninger inden for de fastsatte frister.

37 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet den 8. maj 2002.

**Parternes påstande**

38 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den telefax og den skrivelse, Kommissionen har fremsendt til sagsøgerens advokat henholdsvis den 5. maj og den 18. maj 2000, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for tab lidt som følge af forsinkelsen med betaling af den resterende del af støtten og som følge af nedsættelsen af denne støtte.

— Kommissionen tilpligtes at foretage en fornyet vurdering af sagen.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

39 I sit supplerende indlæg af 23. maj 2001 har sagsøgeren endvidere nedlagt påstand om, at indlægget antages til realitetsbehandling, og at det tillades selskabet at udvide annullationspåstanden til at omfatte beslutningen af 19. marts 2001.

40 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

## Formaliteten

41 Uden formelt at fremsætte formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, har Kommissionen bestridt, at sagen kan antages til realitetsbehandling, og har fremsat to anbringender til støtte herfor. Det første anbringende vedrører manglende overholdelse af de formforskrifter, som gælder for stævningen. Det andet anbringende vedrører det forhold, at telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000 ikke er retsakter, som kan anfægtes.

*Det første anbringende om manglende overholdelse af de formforskrifter, som gælder for stævningen*

42 Med det første anbringende har Kommissionen i det væsentlige gjort gældende, at den fuldmagt, stævningen var ledsaget af, ikke opfylder kravene i procesreglementets artikel 44, stk. 5. Fuldmagten er nemlig ikke oprettet ved et notarialdokument. I øvrigt er det ikke præciseret, hvilken stilling hr. Santos Alaminos, der har underskrevet fuldmagten, har, og det er uklart, om han var beføjet til at afgive en fuldmagt.

43 Retten bemærker i denne forbindelse, at procesreglementets artikel 44, stk. 5, litra b), stiller krav om, at en stævning, der indgives af en privatretlig juridisk person, skal være ledsaget af »bevis for, at advokatens fuldmagt er behørigt udstedt af den, der på den juridiske persons vegne er beføjet hertil«. Modsat hvad Kommissionen hævder, er det efter bestemmelsens ordlyd således ikke et krav, at fuldmagten for at være i overensstemmelse med reglerne skal være oprettet ved et notarialdokument. Det skal dog efterprøves, om fuldmagten i det foreliggende tilfælde er behørigt udstedt af den, der på den juridiske persons vegne er beføjet hertil.

44 Stævningen var ledsaget af en fuldmagt til advokaterne, udstedt af hr. Santos Alaminos den 28. juni 2000, samt et notarialdokument, hvoraf det fremgik, at

sagsøgerens bestyrelse havde udstyret denne med de beføjelser, som er forbundet med stillingen som stedfortrædende administrerende direktør for selskabet. Da det nævnte notarialdokument, som er dateret den 7. september 1995, var oprettet forud for den omstrukturering, sagsøgeren gennemgik i maj 1999, har Retten anmodet selskabet om at fremlægge bevis for, at hr. Santos Alaminos på tidspunktet for udstedelse af fuldmagten af 28. juni 2000 var beføjet hertil.

45 Som svar på denne anmodning har sagsøgeren fremlagt en erklæring fra formanden for sagsøgerens bestyrelse, dateret den 11. marts 2002, hvoraf det fremgår, at hr. Santos Alaminos fortsat har de beføjelser, han blev udstyret med ved notarialdokumentet af 7. september 1995.

46 Under disse omstændigheder, og idet Kommissionen ikke i sine skriftlige indlæg har rejst tvivl om, at de beføjelser, hr. Santos Alaminos er udstyret med i sin egenskab af stedfortrædende administrerende direktør, omfatter beføjelsen til at udstede en procesfuldmagt, må det konstateres, at fuldmagten til sagsøgerens advokater er behørigt udstedt af den, der på den juridiske persons vegne er beføjet hertil, i overensstemmelse med betingelsen i procesreglementets artikel 44, stk. 5, litra b).

47 Det første anbringende om sagens afvisning må derfor forkastes.

*Det andet anbringende om, at telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000 ikke er retsakter, som kan anfægtes*

48 Med det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000 ikke udgør retsakter, som kan anfægtes

i henhold til artikel 230 EF. Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at de to dokumenter ikke havde bindende retsvirkninger, som kunne berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig og definitiv ændring af selskabets retsstilling. Den eneste retsakt, som i det foreliggende tilfælde kan have haft retsvirkninger, er den udbetalingsordre, Kommissionen udstedte den 4. maj 2000. Virkningerne af udbetalingsordren kan imidlertid ikke anses for at være bindende.

49 Kommissionen gav ved telefaxen af 5. maj 2000 alene sagsøgeren meddelelse om den udbetaling, den dagen før havde givet ordre til. Telefaxen var i øvrigt underskrevet af en tjenestemand, som har en lavere rang end kontorchefen, hvilket ifølge Kommissionen er forklaringen på, at den ikke indeholder nogen angivelse, som kunne føre til at anse den for at være en endelig beslutning. I øvrigt udgjorde den udbetaling, sagsøgeren blev underrettet om ved telefaxen, uomtvisteligt en begunstigelse af selskabet og kan derfor ikke anses for at have påvirket dets retsstilling.

50 Hvad angår skrivelsen af 18. maj 2000 har Kommissionen gjort gældende, at denne ikke rettede sig til sagsøgeren, hvilket er en betingelse for, at et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF kan antages til realitetsbehandling, idet skrivelsen var adresseret til selskabets advokater. Skrivelsen havde i øvrigt ikke nogen bindende og definitive retsvirkninger. Kommissionen indskrænkede sig i skrivelsen til at tage den aftale, sagsøgeren og Kommissionens havde indgået om nedsættelse af støtten, til efterretning, og til at bekræfte, at den resterende del af støtten som aftalt var blevet udbetalt. Skrivelsen var således blot en orientering. Den indeholder intet, der giver grundlag for at antage, at den indbefatter en endelig beslutning om nedsættelse.

51 I denne forbindelse skal Retten indledningsvis bemærke, at der, med henblik på at afgøre, om telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000 udgør retsakter, der kan anfægtes i henhold til artikel 230 EF, skal lægges vægt på deres indhold, idet en retsakts eller beslutnings form principielt er uden betydning for adgangen til at anfægte dem ved et annullationssøgsmål (jf. bl.a. Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9).

52 Endvidere skal det bemærkes, at telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000, når de betragtes i sammenhæng og læses i overensstemmelse med den udbetalingsordre, Kommissionen udstedte den 4. maj 2000, havde til virkning at nedsætte den fællesskabsstøtte, som oprindeligt var blevet tildelt sagsøgeren ved beslutningen af juli 1993, som ændret ved beslutningen af januar 1994 og beslutningen af oktober 1996. Det forhold, at telefaxen af 5. maj 2000 blev underskrevet af en tjenestemand, som har en lavere rang end kontorchefen, kan under alle omstændigheder, selv hvis det forudsættes at være rigtigt, ikke føre til, at den ovenfor anførte vurdering må forkastes.

53 Eftersom telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000 således har frataget sagsøgeren en del af den støtte, selskabet oprindeligt var blevet tildelt, uden at den berørte medlemsstat i den forbindelse har haft en selvstændig skønsbeføjelse, svarer de for sagsøgerens vedkommende til en individuel beslutning, der har bindende retsvirkninger, som kunne berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling (Domstolens dom i sagen IBM mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 51, præmis 9, Domstolens domme af 7.5.1991, sag C-291/89, Interhotel mod Kommissionen, Sml. I, s. 2257, præmis 12 og 13, og sag C-304/89, Oliveira mod Kommissionen, Sml. I, s. 2283, præmis 12 og 13, samt af 4.6.1992, sag C-189/90, Cipeke mod Kommissionen, Sml. I, s. 3573, præmis 11 og 12). Den omstændighed, at skrivelsen af 18. maj 2000 var adresseret til sagsøgerens advokat, kan i denne forbindelse ikke føre til, at konstateringen af, at den nævnte beslutning var rettet til sagsøgeren, må forkastes.

54 Det andet anbringende om sagens afvisning må derfor forkastes.

55 Efter gennemgangen af de to anbringender om sagens afvisning skal det yderligere understreges, at det ikke tilkommer Retten under udøvelsen af dens kompetence at meddele fællesskabsinstitutionerne påbud (jf. bl.a. Domstolens dom af 8.7.1999, sag C-5/93 P, DSM mod Kommissionen, Sml. I, s. 4695, præmis 36, og Rettens dom af 24.2.2000, sag T-145/98, ADT Projekt mod Kommissionen, Sml. II, s. 387, præmis 83). Sagsøgerens påstand om, at Kommissionen tilpligtes at foretage en fornyet vurdering af sagen, må derfor afvises.

56 Sagen skal herefter, under hensyntagen til det i foregående præmis anførte, antages til realitetsbehandling.

## Realiteten

### *1. Annullationspåstandene*

*Påstanden om annullation af telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000*

57 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om annullation af telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000 anført to anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 44 og 47 i forordning nr. 4028/86 og af artikel 7 i forordning nr. 1116/88. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 44 og 47 i forordning nr. 4028/86 og af artikel 7 i forordning nr. 1116/88

58 Det første anbringende består af tre led. Med det første led har sagsøgeren gjort gældende, at nedsættelsesbeslutningen er truffet under tilsidesættelse af artikel 7 i forordning nr. 1116/88. Med det andet led gør sagsøgeren gældende, at skrivelsen af 4. juni 1999 indeholder en ulovlig beslutning om suspension af støtten, idet denne beslutning ikke er truffet i overensstemmelse med bestemmelserne i

artikel 44 og 47 i forordning nr. 4028/86 og artikel 7 i forordning nr. 1116/88. Med det tredje led har sagsøgeren anført, at Kommissionen under tilsidesættelse af artikel 44 og 47 i forordning nr. 4028/86 har nedsat støtten uden først at indbringe sagen for Den Stående Fiskeristrukturkomité, og uden at der i kommissærkollegiet var blevet truffet en formel beslutning om delegation til kommissæren for fiskeri.

59 Under retsmødet har sagsøgeren imidlertid anført, at selskabet uden yderligere betingelser frafaldt det tredje led i anbringendet, hvilket Retten har taget til efterretning. Det er således de to første led i anbringendet, som skal undersøges.

— Det første led

60 Med det første led har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 7 i forordning nr. 1116/88. Kommissionen underrettede nemlig ikke de spanske myndigheder og den støttemodtagende virksomhed, inden den indledte proceduren for nedsættelse af støtten.

61 I denne forbindelse skal Retten indledningsvis bemærke, at selv om artikel 9, stk. 1, første afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 2080/93 af 20. juli 1993 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (EFT L 193, s. 1) — som Kommissionen har understreget i svarskriftet — bestemmer, at forordning nr. 4028/86 samt gennemførelsesbestemmelserne hertil, som f.eks. bestemmelserne i forordning nr. 1116/88, ophæves med virkning fra den 1. januar 1994, fremgår det dog af artikel 9, stk. 1, andet afsnit, første led, i forordning nr. 2080/93, at forordning nr. 4028/86 samt gennemførelsesbestemmelserne

hertil fortsat er gældende for støtteansøgninger, der er indgivet inden den 1. januar 1994. I den foreliggende sag er anmodningen om støtte indgivet den 30. april 1992 (jf. ovenfor i præmis 13). Kommissionens antagelse, hvorefter forordning nr. 1116/88 ikke finder anvendelse i dette tilfælde, må derfor forkastes.

62 Når dette er præciseret, skal Retten bemærke, at det fremgår af artikel 7 i forordning nr. 1116/88, at Kommissionen, inden den indleder »den i artikel 44, stk. 1, i forordning [...] nr. 4028/86« fastsatte procedure for nedsættelse af støtten, »underretter [...] den medlemsstat, på hvis område projektet skal gennemføres, således at medlemsstaten kan tage stilling til sagen«, »hører [...] den kompetente myndighed, der skal tilsende den bevisdokumenterne«, og »opfordrer [...] modtageren eller modtagerne til gennem nævnte myndighed eller organ at gøre rede for årsagerne til, at de fastsatte betingelser ikke er overholdt« (jf. ovenfor i præmis 8). Artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 henviser til »fremgangsmåden i artikel 47« (jf. ovenfor i præmis 5). Forordningens artikel 47, stk. 1, fastsætter, at »[n]år der henvises til fremgangsmåden i denne artikel, indbringer formanden sagen for Den Stående Fiskeristrukturkomité, enten på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstats repræsentant« (jf. ovenfor i præmis 6). I bestemmelsens stk. 2 er det fastsat, at »Kommissionens repræsentant forelægger et udkast til foranstaltninger, der skal træffes«, hvorom »[k]omitéen afgiver udtalelse inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget de forelagte spørgsmål haster« (jf. ovenfor i præmis 6).

63 Det fremgår af de bestemmelser, som er gengivet i den foregående præmis, at fremgangsmåden efter artikel 7 i forordning nr. 1116/88 svarer til den, som indledes med, at formanden indbringer sagen for Den Stående Fiskeristrukturkomité, med henblik på, at komitéen afgiver udtalelse om det udkast til foranstaltninger, som Kommissionen vil træffe. Kommissionen skal således, for at overholde bestemmelsen, opfylde de deri fastsatte forpligtelser, inden sagen indbringes for komitéen.

64 Det fremgår af sagsøgerens skriftlige indlæg, at selskabet bebrejder Kommissionen, at den i det foreliggende tilfælde ikke som krævet i henhold til første og

tredje led i artikel 7 i forordning nr. 1116/88 underrettede den berørte medlemsstat, i dette tilfælde Kongeriget Spanien, om, at den ville indlede proceduren for nedsættelse af støtten, og opfordrede sagsøgeren til gennem de spanske myndigheder at gøre rede for årsagerne til, at de fastsatte betingelser ikke var overholdt. Sagsøgeren bestrider derimod ikke, at Kommissionen, inden den indledte den i artikel 7 i forordning nr. 1116/88 fastsatte procedure, i overensstemmelse med de i bestemmelsens andet led fastsatte krav hørte den kompetente myndighed, der skulle tilsende den bevisdokumenterne.

65 Retten skal herefter afgøre, om sagsøgerens kritik, hvorefter Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til første og tredje led i artikel 7 i forordning nr. 1116/88, er berettiget.

66 I denne forbindelse må Retten efter en gennemgang af skrivelsen af 4. juni 1999 (jf. ovenfor i præmis 21) konstatere, at Kommissionen, på baggrund af oplysninger om, at fartøjet *Aziz* fiskede i de marokkanske farvande og ikke, som planlagt, i de senegalesiske farvande, meddelte sagsøgeren, at den i overensstemmelse med artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 havde besluttet at nedsætte den støtte, der oprindeligt var tildelt projektet, og at nedsættelsesbeløbet udgjorde 569 265 ECU. Sagsøgeren blev underrettet om, at Kommissionen ville fremme proceduren for nedsættelse af støtten, hvis selskabet ikke inden 30 dage havde meddelt formelt samtykke til det fremsatte forslag. A. Almécija Cantón fik i kraft af sin stilling i spanske Landbrugs-, Fiskeri- og Fødevareministeriums Generalsekretariat for Havfiskeri tilsendt en kopi af denne skrivelse (jf. ovenfor i præmis 22).

67 Den 20. juli 1999 fremsendte sagsøgeren til Kommissionen et dokument indeholdende selskabets bemærkninger til skrivelsen af 4. juni 1999, hvori det bl.a. redegjorde for årsagerne til, at fartøjet *Aziz* havde fisket i de marokkanske farvande og ikke i de senegalesiske farvande, samt for årsagerne til, at det ikke havde anset det for nødvendigt at underrette Kommissionen om ændringen med

hensyn til den zone, hvori fartøjet fiskede (jf. ovenfor i præmis 23). Med skrivelse af 27. juli 1999 fremsendte A. Almécija Cantón ligeledes en kopi af de nævnte bemærkninger til Kommissionen (jf. ovenfor i præmis 24).

68 Under hensyn til det i de to foregående præmisser anførte skal Retten understrege, at Kommissionen ganske vist, som sagsøgeren har bemærket i sine skriftlige indlæg, i skrivelsen af 4. juni 1999 henviste til »den igangværende nedsættelsesprocedure«, men at sagsøgeren ikke har bestridt, at fremsendelsen af denne skrivelse til A. Almécija Cantón og til sagsøgeren, samt fremsendelsen til Kommissionen af selskabets bemærkninger hertil den 20. juli og den 27. juli 1999, fandt sted, før sagen blev indbragt for Den Stående Fiskeristrukturkomité.

69 Sagsøgeren har heller ikke bestridt, at A. Almécija Cantón, en højtstående tjenestemand i det spanske Landbrugs-, Fiskeri- og Fødevareministerium med ansvar for fiskeristrukturerne og fiskerimarkederne, i det foreliggende tilfælde personificerede myndigheden i »den medlemsstat, på hvis område projektet skal gennemføres«, i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 7, første led, i forordning nr. 1116/88. Hertil kommer, at da A. Almécija Cantón ikke i forlængelse af skrivelsen af 4. juni 1999 fremsendte egne bemærkninger til Kommissionen, må han anses for at have taget stilling til sagen i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 7, første led, i forordning nr. 1116/88, ved at have gjort sagsøgerens bemærkninger i dokumentet af 20. juli 1999, som han fremsendte til Kommissionen med skrivelsen af 27. juli 1999, til sine.

70 Det fremgår af det ovenfor (i præmis 66-69) anførte, at de spanske myndigheder, før sagen af formanden blev indbragt for Den Stående Fiskeristrukturkomité, var blevet underrettet om, at Kommissionen i overensstemmelse med artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 ville nedsætte støtten, og at sagsøgeren af Kommissionen var blevet opfordret til at gøre rede for årsagerne til, at de betingelser, som var fastsat i beslutningen om tildeling af støtte, ikke var overholdt, hvilket selskabet gjorde i sit dokument af 20. juli 1999, som indeholdt dets bemærkninger til skrivelsen af 4. juni 1999, og som blev fremsendt til

Kommissionen den 20. juli og den 27. juli 1999. Under disse betingelser, og under hensyn til, at der ikke er rejst tvivl om, at Kommissionen har overholdt den forpligtelse, som er fastsat i artikel 7, andet led, i forordning nr. 1116/88 (jf. ovenfor i præmis 64), må det fastslås, at Kommissionen har overholdt de forskellige forpligtelser, den er pålagt ved den nævnte bestemmelse, inden den indledte den i bestemmelsen fastsatte procedure for nedsættelse af støtten.

71 Det første led i det første anbringende skal derfor forkastes.

— Det andet led

72 Med det andet led har sagsøgeren gjort gældende, at skrivelsen af 4. juni 1999 indeholder en stiltiende beslutning om suspension af støtten som omhandlet i artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 4028/86. Beslutningen om suspension af støtten skulle imidlertid ifølge sagsøgeren have været truffet i overensstemmelse med artikel 44 og 47 i forordning nr. 4028/86 og med artikel 7 i forordning nr. 1116/88 (Domstolens dom af 25.5.2000, sag C-359/98 P, Ca'Pasta mod Kommissionen, Sml. I, s. 3977, præmis 26-36).

73 I denne forbindelse skal Retten bemærke, at Kommissionen ved skrivelsen af 4. juni 1999 meddelte sagsøgeren, at den på baggrund af de oplysninger, den var i besiddelse af vedrørende fartøjet *Aziz*' aktiviteter, havde til hensigt at nedsætte den oprindelige støtte i henhold til artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 4028/86. I øvrigt fremgår det af denne skrivelse, at Kommissionen, efter at have underrettet sagsøgeren om denne hensigt, besluttede at fastfryse den udbetaling af den resterende del af støtten, som sagsøgeren havde indgivet anmodning om i september 1998, indtil selskabet havde accepteret det forslag om nedsættelse af støtten, der var indeholdt i skrivelsen. Det følger heraf, at skrivelsen af 4. juni 1999, ud over at den indeholdt meddelelsen om den påtænkte nedsættelse, medførte suspension af udbetalingen af den resterende del af støtten. Den må derfor fortolkes således, at den indeholder en stiltiende beslutning om suspension af støtten (dommen i sagen Ca'Pasta mod Kommissionen, nævnt i foregående præmis, præmis 29-32).

74 Retten skal imidlertid understrege, at selv om det forudsættes, at den i skrivelsen af 4. juni 1999 indeholdte suspensionsbeslutning blev truffet under tilsidesættelse af artikel 44 og 47 i forordning nr. 4028/86 og af artikel 7 i forordning nr. 1116/88, kan det forhold, at denne beslutning angiveligt er ulovlig, under alle omstændigheder ikke påvirke lovligheden af den nedsættelsesbeslutning, som var indeholdt i den telefax og i den skrivelse, som er omfattet af annullationspåstanden i denne sag, idet denne udgør en selvstændig beslutning i forhold til suspensionsbeslutningen.

75 I denne forbindelse skal det erindres, dels at undersøgelsen af det første led i det første anbringende har ført til, at sagsøgerens anbringende om, at den ovennævnte nedsættelsesbeslutning var blevet truffet under tilsidesættelse af artikel 7 i forordning nr. 1116/88, er blevet forkastet, dels at sagsøgeren under retsmødet frafaldt det tredje led i dette anbringende, hvorefter beslutningen var blevet truffet under tilsidesættelse af artikel 44 og 47 i forordning nr. 4028/86.

76 Det følger heraf, at det andet led i anbringendet må forkastes. Det første anbringende skal følgelig forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

77 Med det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den nedsættelse, Kommissionen har truffet beslutning om, er en sanktion, som ikke står i rimeligt forhold til overtrædelsen.

78 Retten skal i denne forbindelse bemærke, at proportionalitetsprincippet, som er fastslået i artikel 5, stk. 3, EF, ifølge fast retspraksis kræver, at fællesskabs-

institutionernes retsakter ikke går ud over, hvad der er egnet til og nødvendigt for at opfylde det tilsigtede mål (jf. bl.a. Domstolens dom af 17.5.1984, sag 15/83, Denkavit Nederland, Sml. s. 2171, præmis 25, og Rettens dom af 19.6.1997, sag T-260/94, Air Inter mod Kommissionen, Sml. II, s. 997, præmis 144).

79 Retten skal tilføje, at fællesskabsinstitutionerne har et vidt skøn, når der er tale om en vurdering af komplekse økonomiske forhold, hvilket er tilfældet på området for fiskeripolitikken (jf. Domstolens dom af 5.10.1999, sag C-179/95, Spanien mod Rådet, Sml. I, s. 6475, præmis 29, og af 25.10.2001, sag C-120/99, Italien mod Rådet, Sml. I, s. 7997, præmis 44). Ved kontrollen med, hvorvidt en sådan beføjelse udøves retmæssigt, skal den nationale ret begrænse sig til at undersøge, om udøvelsen er åbenbart urigtig eller behæftet med magtfordrejning, eller om institutionen åbenbart har overskredet grænserne for sit skøn (jf. i denne retning Domstolens dom af 29.2.1996, forenede sager C-296/93 og C-307/93, Frankrig og Irland mod Kommissionen, Sml. I, s. 795, præmis 31).

80 I det foreliggende tilfælde skal det understreges, at Kommissionen i henhold til artikel 44, stk. 1, første led, i forordning nr. 4028/86 kan beslutte, at støtten nedsættes, »hvis projektet ikke gennemføres som planlagt«.

81 Der er mellem parterne enighed om, at sagsøgeren, stillet over for de administrative vanskeligheder, som var forbundet med adgangen til den marokkanske fiskerizone og med opnåelse af de fornødne fiskerilicenser, ved beslutningen af oktober 1996 på anmodning opnåede, at det spansk-marokkanske blandede selskab, som oprindeligt — i medfør af beslutningen af juli 1993 — havde været omfattet af det projekt, hvortil der var bevilget støtte, blev udskiftet med et spansk-senegalesisk blandet selskab. Følgelig indebar en korrekt gennemførelse af projektet i henhold til ændringen foretaget ved beslutningen af oktober 1996 og i henhold til gældende lovgivning (jf. ovenfor i præmis 2 og 12), at de fartøjer, som var omfattet af projektet, udnyttede og i givet fald øgede værdien af fiskeressourcerne i de senegalesiske farvande.

82 Sagsøgeren har imidlertid ikke bestridt, at fartøjet *Aziz*, som var et af de tre fartøjer, der var omfattet af projektet, efter beslutningen af oktober 1996 drev fiskeri i de marokkanske farvande, uden at Kommissionen forudgående var blevet underrettet om denne omstændighed. Retten må således konstatere, at projektet ikke blev gennemført som planlagt, hvilket i henhold til artikel 44, stk. 1, første led, medførte, at Kommissionen kunne nedsætte støtten.

83 Retten skal hernæst undersøge de argumenter, sagsøgeren har fremsat til støtte for, at nedsættelsen i det foreliggende tilfælde ikke står i rimeligt forhold til overtrædelsen.

84 Sagsøgeren har for det første bebrejdet Kommissionen, at den ikke tog overtrædelsens begrænsede varighed i betragtning.

85 Retten skal imidlertid bemærke, at det fremgår af skrivelsen af 18. maj 2000, at Kommissionen med henblik på støttenedsættelsen tog det forhold i betragtning, at den i november 1998 var blevet underrettet om ændringen med hensyn til den zone, hvori fartøjet *Aziz* fiskede, og derfor udelukkende lagde perioden fra og med april 1997, hvor de aktiviteter, som blev udøvet af det blandede selskab, der var omfattet af beslutningen af oktober 1996, blev iværksat, til og med oktober 1998 til grund, således at perioden efter den nævnte underretning ikke blev taget i betragtning. Modsat hvad sagsøgeren hævder, står den nedsættelse, Kommissionen traf beslutning om, derfor i rimeligt forhold til den varighed af overtrædelsen, Kommissionen lagde til grund.

86 Sagsøgeren har endvidere bebrejdet Kommissionen, at den i forbindelse med den tidsmæssige begrænsning af nedsættelsen ikke tog de fem måneder fra og med april 1997 til og med september 1997 i betragtning, hvor fartøjet *Aziz* ifølge sagsøgeren var »blokeret i Senegal« og ikke fiskede i Marokko (stævningens punkt 62).

87 Retten skal imidlertid bemærke, at sagsøgeren ikke har hævdet, at fartøjet *Aziz* i den femmånedersperiode, som er omtalt i foregående præmis, udøvede virksomhed i den senegalesiske fiskerizone. Sagsøgeren har tværtimod i stævningen (punkt 82) anført, at fartøjet »ikke var i stand til at fiske i de senegalesiske farvande, fordi den art, som det var specialiseret i fiskeri efter, ikke findes i disse farvande«. Kommissionen kunne derfor med rette antage, at fartøjet *Aziz* i den omhandlede periode ikke havde udnyttet fiskeressourcerne i de senegalesiske farvande, hvilket i det foreliggende tilfælde var en betingelse for overholdelse af beslutningen af oktober 1996 sammenholdt med gældende lovgivning (jf. ovenfor i præmis 2 og 12). Det følger heraf, at Kommissionen med rette ikke anerkendte de fem måneder fra og med april 1997 til og med september 1997 som en periode, hvor fartøjet *Aziz* drev fiskeri i den senegalesiske fiskerizone.

88 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ikke tog overtrædelsens manglede grovhed i betragtning. Den forpligtelse til at fiske i et tredjelands farvande, som er fastsat i beslutningen om støttetildeling, er en sekundær forpligtelse, således at en tilsidesættelse heraf ikke kan anses for at være en grov overtrædelse.

89 I denne forbindelse skal Retten indledningsvis præcisere, at som det fremgår af skrivelsen af 18. maj 2000 sammenholdt med skrivelsen af 4. juni 1999, var den nedsættelse, Kommissionen traf beslutning om, udelukkende rettet mod den del af støtten, der vedrørte fartøjet *Aziz*, som var omfattet af den omtvistede ændring af fiskerizonen.

90 Når dette er præciseret, skal Retten bemærke, at i henhold til artikel 21a i forordning nr. 4028/86, som definerer et blandet selskab i forordningens forstand, er sigtet med stiftelsen af et sådant selskab at udnytte og øge værdien af fiskeressourcerne i farvande, der henhører under disse tredjelandes overhøjhed og/eller jurisdiktion, med sigte på i første række at forsyne Fællesskabets marked (jf. ovenfor i præmis 2).

91 På baggrund af det i foregående præmis anførte er det ubestrideligt, at det forhold, at de fartøjer, som berøres af stiftelsen af et blandet selskab, udnytter fiskerizonen i det tredjeland, hvor partneren til den reder i Fællesskabet, som er omfattet af projektet, har sit hjemsted, modsat det af sagsøgeren anførte udgør et væsentligt element i gennemførelsen af dette projekt. Som Kommissionen med rette har fremhævet i sine skriftlige indlæg, er overholdelse af forpligtelsen til at fiske i det tredjelands farvande, som er omfattet af projektet, en ufravigelig betingelse for en korrekt administration og for stabiliteten i de internationale forbindelser, som Fællesskabet opretholder med tredjelandene inden for fiskeripolitikken, hvilket mål er fremhævet såvel i trettende betragtning til forordning nr. 3944/90, der har ændret forordning nr. 4028/86, som i tredje betragtning til forordning nr. 1956/91.

92 Dette er årsagen til, at der i forordning nr. 1956/91 er stillet krav om fremsendelse til Kommissionen af præcise oplysninger — på tidspunktet for anmodningen om støttetildeling, ved anmodning om betaling af den første del og af den resterende del af den tildelte støtte, og i de periodiske rapporter om det blandede selskabs virksomhed — om de zoner, hvor de fartøjer, der er omfattet af projektet, driver fiskeri (bilag I-IV til forordningen). Det er af samme grund, at Kommissionen i del B i bilag I til forordning nr. 1956/91 særligt gør ansøgerne til finansiel fællesskabsstøtte opmærksom på, at et blandet selskab, for at kunne få tildelt støtte, bl.a. skal være bestemt til at udnytte og i givet fald øge værdien af fiskeressourcer i farvande under det berørte tredjelands overhøjhed og/eller jurisdiktion (jf. ovenfor i præmis 12).

93 Retten skal endvidere bemærke, at ifølge fast retspraksis påhviler der ansøgere til og modtagere af støtte en forpligtelse til oplysning og loyalitet, hvorefter de skal sikre sig, at de forsyner Kommissionen med pålidelige oplysninger, som ikke fører til vildledning, idet det system med kontrol og bevis, som er fastlagt med henblik på at undersøge, om betingelserne for ydelse af støtte er opfyldt, i modsat fald ikke ville fungere hensigtsmæssigt (Rettens dom af 12.10.1999, sag T-216/96, Conserve Italia mod Kommissionen, Sml. II, s. 3139, præmis 71). Domstolen har for nylig fremhævet betydningen af, at denne forpligtelse overholdes, »for at sikre den effektive funktion af en ordning til kontrol med, at fællesskabsmidler

anvendes hensigtsmæssigt« (Domstolens dom af 24.1.2002, sag C-500/99 P, Conserve Italia mod Kommissionen, Sml. I, s. 867, præmis 100). Mangel på pålidelige oplysninger ville kunne føre til, at projekter, som ikke opfyldte de fastsatte betingelser, kunne få tildelt støtte (dommen af 12.10.1999, Conserve Italia mod Kommissionen, præmis 71).

94 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke bestridt, at selskabet, uden at Kommissionen forudgående var blevet underrettet herom, flyttede de aktiviteter, fartøjet *Aziz* udøvede, fra den senegalesiske fiskerizone, som fartøjet i henhold til beslutningen af oktober 1996 sammenholdt med gældende lovgivning formodedes at udnytte, til den marokkanske fiskerizone. Sagsøgeren tilsidesatte herved en væsentlig betingelse for gennemførelsen af det omhandlede projekt (jf. ovenfor i præmis 91 og 92).

95 Hertil kommer, som Kommissionen har anført i sine skriftlige indlæg, at det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren i september 1998 gennem de spanske myndigheder fremsendte en anmodning om udbetaling af den resterende del af støtten til Kommissionen, hvori selskabet på tro og love erklærede, at de tre fartøjer udøvede deres aktiviteter i de senegalesiske farvande, sammen med en første rapport om selskabets virksomhed, som omfattede perioden fra og med den 1. april til og med den 31. december 1997, og hvori det var anført, at de tre fartøjers aktiviteter fandt sted i den senegalesiske fiskerizone og var fuldt ud tilfredsstillende.

96 Hvad angår fartøjet *Aziz* var disse oplysninger imidlertid falske. I en meddelelse af oktober 1998, som de spanske myndigheder den 12. november 1998 fremsendte til Kommissionen efter fra denne at have modtaget en anmodning om supplerende oplysninger, som var begrundet i den upræcise karakter af de foreliggende oplysninger om fartøjet *Aziz*' aktiviteter, anførte sagsøgeren nemlig, at fartøjet *Aziz* efter at have gjort forgæves forsøg på at drive fiskeri i de senegalesiske farvande på grundlag af en fiskerilicens udstedt af de marokkanske myndigheder i juni 1997 havde overført sine aktiviteter til de marokkanske farvande. Under den skriftlige forhandling har sagsøgeren anført, at det forhold, at fartøjet *Aziz* ikke kunne fiske i de senegalesiske farvande, havde ført selskabet til, i løbet af den periode, som den i foregående præmis nævnte rapport omfattede, at overføre dette fartøjs aktiviteter til de marokkanske farvande.

97 Det må således konstateres, at sagsøgeren i sin første periodiske rapport om selskabets virksomhed under dække af en tro og love-erklæring fortiede sandheden om fartøjet *Aziz*' aktiviteter for Kommissionen. Selskabet tilsidesatte herved sin pligt til oplysning og loyalitet i forhold til Kommissionen (jf. ovenfor i præmis 93).

98 Hverken den af sagsøgeren fremførte omstændighed, hvorefter Kommissionen tidligere i sin beslutning af oktober 1996 havde godkendt en ændring af fiskerizonen med den begrundelse, at en sådan ændring ikke kunne ændre på det strukturelle mål for projektet for det blandede selskab, eller den omstændighed — som ligeledes er fremført af sagsøgeren — at ændringen af fiskerizonen for fartøjet *Aziz* efterfølgende blev godkendt af Kommissionen, uden at denne fandt det nødvendigt at ændre den oprindelige tildelingsbeslutning, kan ændre på den ovenfor i præmis 90-97 foretagne vurdering.

99 I replikken har sagsøgeren gjort gældende, at det forhold, at Kommissionen ikke modtog forudgående underretning om ændringen af fiskerizonen for fartøjet *Aziz*, skyldtes, at de spanske myndigheder, gennem hvilke sagsøgeren i medfør af lovgivningen skulle henvende sig til Kommissionen, ikke havde fundet det nødvendigt at foretage en sådan underretning, men havde meddelt sagsøgeren, at selskabet kunne overføre fartøjet *Aziz*' aktiviteter til den marokkanske fiskerizone, uden at det behøvede at frygte, at dette ville give anledning til kritik fra Kommissionens side.

100 Retten skal imidlertid, uden at det er fornødent at træffe afgørelse om, hvorvidt sådanne anbringender, fremsat i replikken, i medfør af procesreglementets artikel 48, stk. 2, kan antages til realitetsbehandling, indledningsvis bemærke, at disse anbringender på ingen måde er underbygget.

101 Endvidere bemærkes, at selv om disse anbringender måtte være korrekte, skal det understreges, at det påhviler modtageren af en finansiel fællesskabsstøtte, som

ansvarlig for den korrekte gennemførelse af det projekt, som er tildelt støtte, at træffe de nødvendige foranstaltninger til, at Kommissionen rettidigt underrettes om påtænkte ændringer i projektets gennemførelse. I denne forbindelse bemærkes, at der ikke er nogen bestemmelser i den gældende lovgivning, som giver grundlag for at hævde, at det er forbudt støttemodtageren at give Kommissionen direkte meddelelse om en ændring, som kan påvirke en væsentlig betingelse for projektets gennemførelse, f.eks. i tilfælde af, at de berørte nationale myndigheder ikke foretager sig noget. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kan ty til de spanske myndigheders påståede passivitet for at retfærdiggøre den manglede forudgående underretning af Kommissionen om ændringen af den zone, hvori fartøjet *Aziz* fiskede.

102 Endelig bemærkes, at sagsøgerens anbringender, som er gengivet ovenfor i præmis 99, ikke kan føre til at forkaste konstateringen af, at sagsøgeren såvel i sin anmodning om udbetaling af den resterende del af støtten som i den første periodiske rapport om selskabets virksomhed, der var vedlagt denne anmodning, på tro og love erklærede over for Kommissionen, at fartøjet *Aziz* fiskede i de senegalesiske farvande, selv om dette var usandt.

103 Det fremgår af den ovenfor foretagne gennemgang (præmis 90-102), at sagsøgeren, uden at Kommissionen forudgående var blevet underrettet herom, overførte fartøjet *Aziz*' aktiviteter fra den senegalesiske fiskerizone, som var omfattet af beslutningen af oktober 1996, til den marokkanske fiskerizone, og at selskabet fortiede denne ændring af fiskerizonen for Kommissionen i sin anmodning om udbetaling af den resterende del af støtten samt i den første periodiske rapport om selskabets virksomhed, der var vedlagt denne anmodning. Selskabet gjorde sig herved skyldig i grove tilsidesættelser af forpligtelser, som er væsentlige for en korrekt anvendelse af ordningen for finansiel fællesskabsstøtte på fiskeriområdet. Sagsøgerens argumenter om den manglende grovhed af den i det foreliggende tilfælde begåede overtrædelse må derfor forkastes.

104 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ikke tog det forhold i betragtning, at sagsøgeren ikke havde udvist grov eller simpel uagtsomhed. Sagsøgeren har, idet selskabet har fremhævet de vanskeligheder, fartøjet *Aziz* var stillet over for i de senegalesiske farvande, gjort gældende, at den

foretagne ændring af fiskerizonen var tvingende nødvendig for fartøjets virksomhed og rentabilitet. Det forhold, at det blandede selskabs to andre fartøjer fortsatte med at fiske i de senegalesiske farvande, viser, at ændringen udgjorde et tilfælde af force majeure. Med replikken har sagsøgeren fremlagt en teknisk rapport om den ikke-rentable karakter af fartøjet *Aziz*' aktiviteter i den senegalesiske fiskerizone.

105 Retten skal imidlertid bemærke, at sagsøgerens redegørelser for de tekniske problemer, fartøjet *Aziz* var stødt ind i i den senegalesiske fiskerizone, selv om de måtte være korrekte, under alle omstændigheder ikke kan føre til at forkaste konklusionen på gennemgangen i præmis 90-102 ovenfor, hvorefter sagsøgeren foretog den omtvistede ændring af fiskerizonen, uden at Kommissionen forinden var blevet underrettet herom, og således uden Kommissionens vidende ændrede på en væsentlig betingelse for støttetildelingen, samt at sagsøgeren til trods for en tro og love-erklæring fortiede denne ændring i den anmodning og de oplysninger, selskabet i september 1998 fremsendte til Kommissionen med henblik på udbetaling af den resterende del af støtten.

106 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at selskabet ikke svigagtigt opnåede en berigelse som følge af den tilsidesættelse, Kommissionen bebrejder det.

107 Retten skal imidlertid bemærke, at selv om dette måtte være korrekt, fremgår det af artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 4028/86, at Kommissionens beføjelse til at nedsætte støtten er undergivet strengt objektive betingelser, som f.eks. at projektet ikke er blevet gennemført som planlagt, hvilket var tilfældet i denne sag. Udøvelsen af denne beføjelse er ikke betinget af, at det konstateres, at støttemodtageren har opnået en ugrundet berigelse. I øvrigt kan sagsøgerens anbringende ikke ændre på grovheden af de konstaterede overtrædelser, hvorfor det ikke kan føre til, at den af Kommissionen foretagne nedsættelse i den foreliggende sag må anses for at gå ud over, hvad der er rimeligt.

108 For det femte har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ikke tog hensyn til, at selskabet var i god tro. Det forsynede stedse Kommissionen med de oplysninger, det blev bedt om, og underrettede Kommissionen om de grundlæggende ændringer, som kunne have indvirkning på projektet, dvs. udskiftningen af fartøjet *Marvasa Doce* med fartøjet *Aziz* samt udskiftningen af Marokko med Senegal som det tredjeland, der var omfattet af projektet. Under forhandlingerne med Kommissionen samtykkede sagsøgeren principielt i en nedsættelse, idet selskabet henstillede, at nedsættelsen skulle stå i rimeligt forhold til den konstaterede overtrædelse.

109 For det sjette har sagsøgeren henvist til de spanske myndigheders stillingtagen i den skrivelse, de fremsendte til Kommissionen den 3. juni 1999 (jf. ovenfor i præmis 20). Disse myndigheder udbetalte i øvrigt det støttebeløb, som det i henhold til tildelingsbeslutningen påhvilede dem at bevilge, til sagsøgeren.

110 Retten skal imidlertid bemærke, at sådanne argumenter ikke kan ændre på tilstedeværelsen og grovheden af de tilsidesættelser, sagsøgeren gjorde sig skyldig i i forbindelse med fartøjet *Aziz*' aktiviteter (jf. ovenfor i præmis 90-102).

111 Det fremgår af gennemgangen af det andet anbringende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at den nedsættelse, Kommissionen traf beslutning om i det foreliggende tilfælde, ikke stod i rimeligt forhold til de tilsidesættelser, sagsøgeren blev bebrejdet, og til formålet med den lovgivning, som fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde.

112 Stillet over for sagsøgerens tilsidesættelser kunne Kommissionen med rimelighed anlægge det skøn, at en mildere sanktion end den, Kommissionen anvendte i det foreliggende tilfælde, ville kunne bringe den korrekte administration af den strukturelle fiskeripolitik i fare og være udtryk for en opfordring til svig, idet støttemodtagerne ville blive fristet til at foretage ændringer af fiskerizonerne uden at underrette Kommissionen herom, hvilket der alene ville kunne gribes ind over for i form af en symbolsk støttenedsættelse eller en nedsættelse, som i hvert fald ikke svarer til overtrædelsens grovhed og varighed (jf. i denne retning Rettens

dom af 24.4.1996, forenede sager T-551/93, T-231/94, T-232/94, T-233/94 og T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 247, præmis 163). Under alle omstændigheder ville en symbolsk nedsættelse, som er foreslået af sagsøgeren i dokumentet af 20. juli 1999 og i skrivelsen af 14. december 1999 (jf. ovenfor i præmis 23 og 26), på baggrund af den særlige grovhed af de tilsidesættelser, sagsøgeren har gjort sig skyldig i (jf. ovenfor i præmis 90-103), have udgjort en særlig mild sanktion og dermed være i strid med proportionalitetsprincippet.

113 Retten skal tilføje, at Domstolen på området for finansiel fællesskabsstøtte ligeledes har udtalt, at den sanktion, Kommissionen pålægger i tilfælde af en uregelmæssighed, uden at tilsidesætte proportionalitetsprincippet kan gå ud over det, som uregelmæssigheden vedrører, med henblik på at opnå den afskrækkende virkning, der er nødvendig for at sikre en hensigtsmæssig forvaltning af de berørte strukturfonde (dommen af 24.1.2002 i sagen Conserve Italia mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 93, præmis 101).

114 Det følger heraf, at den påståede tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet ikke er godtgjort, og at det andet anbringende derfor må forkastes.

115 På baggrund af det ovenfor anførte (præmis 57-114) kan påstanden om annullation af telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000 ikke tages til følge.

*Begæringen om, at annullationspåstanden udvides til også at omfatte beslutningen af 19. marts 2001*

116 I sit supplerende indlæg af 23. maj 2001 har sagsøgeren fremsat begæring om, at annullationspåstanden udvides til også at omfatte beslutningen af 19. marts 2001, som er truffet efter den skriftlige forhandlings afslutning.

117 Efter at have redegjort for årsagerne til, at påstanden om annullation af beslutningen af 19. marts skal antages til realitetsbehandling, har sagsøgeren vedrørende realiteten gjort gældende, at vedtagelsen af denne beslutning ikke medfører, at selskabets kritikpunkter angående manglen på en procedure og en formel beslutning vedrørende suspension af støtten, angående det uregelmæssige i, at der er indledt en nedsættelsesprocedure, samt angående det forhold, at den foretagne nedsættelse i det foreliggende tilfælde ikke står i rimeligt forhold til overtrædelsen, må forkastes.

118 Retten må imidlertid, uden at det er fornødent at tage stilling til spørgsmålet, om den annullationspåstand, sagsøgeren har fremsat i sit supplerende indlæg af 23. maj 2001, kan antages til realitetsbehandling, efter en gennemgang af indlægget fastslå, at sagsøgeren til støtte for annullationen af beslutningen af 19. marts 2001 har fremført de samme argumenter som dem, der er fremsat vedrørende de to første led i det første anbringende og det andet anbringende, som er fremsat til støtte for påstanden om annullation af telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000.

119 Hvad angår det første led i det første anbringende er det i forbindelse med gennemgangen i præmis 61-70 ovenfor fastslået, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde har overholdt de forpligtelser, som er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 1116/88, inden den indledte den i bestemmelsen fastsatte procedure for støttenedsættelse. For så vidt angår det andet led i samme anbringende skal det bemærkes, som anført i præmis 75 ovenfor, at de af sagsøgeren påberåbte årsager til, at den beslutning om suspension af støtten, der var indeholdt i skrivelsen af 4. juni 1999, var ulovlig, under alle omstændigheder, også selv om de måtte være korrekte, ikke kan påvirke lovligheden af den nedsættelse, Kommissionen har truffet beslutning om i det foreliggende tilfælde.

120 Hvad angår det andet anbringende skal det bemærkes, at beslutningen af 19. marts 2001, ligesom den beslutning, der var indeholdt i telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000, medfører en nedsættelse af støtten på 300 445 ECU. Det fremgår i øvrigt af en gennemgang af skrivelsen af 18. maj 2000 sammenholdt med betragtningerne til beslutningen af 19. marts 2001, at den begrundelse for nedsættelsen, som er indeholdt i beslutningen af 19. marts 2001, ligesom begrundelsen i skrivelsen af 18. maj 2000 vedrører det forhold, at

det var konstateret, at sagsøgeren havde tilsidesat den gældende lovgivning og betingelserne for støttetildelingen i forbindelse med, at fartøjet *Aziz* indtil november 1998 uden Kommissionens vidende havde udøvet sine aktiviteter i den marokkanske fiskerizone og ikke, som planlagt, i den senegalesiske fiskerizone. Det fremgår i øvrigt af denne sammenholdelse, at Kommissionen i beslutningen af 19. marts 2001, som i sin skrivelse af 18. maj 2000, tog hensyn til det forhold, at den var blevet underrettet om den omtvistede ændring af fiskerizonen i november 1998, og udelukkende tog det blandede selskabs virksomhed i perioden før denne underretning i betragtning ved beregningen af nedsættelsen.

121 På baggrund af det sammenfald med hensyn til genstand og begrundelse, som kendetegner skrivelsen af 18. maj 2000 og beslutningen af 19. marts 2001, og under hensyn til gennemgangen i præmis 77-114 ovenfor må anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet ligeledes forkastes for så vidt angår beslutningen af 19. marts 2001.

122 Under retsmødet gjorde sagsøgeren yderligere gældende, at der er sket tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet den tid, der er forløbet mellem maj 2000 og vedtagelsen af beslutningen af 19. marts 2001, angiveligt har været urimelig lang.

123 Herom er det imidlertid — uden at det er fornødent at træffe afgørelse om, hvorvidt disse argumenter, som blev fremsat for første gang i retsmødet, selv om der ikke var noget, som forhindrede sagsøgeren i at fremsætte dem i det supplerende indlæg, som blev indleveret efter vedtagelsen af beslutningen af 19. marts 2001, under hensyn til procesreglementets artikel 48, stk. 2, kan antages til realitetsbehandling — tilstrækkeligt at bemærke, at det fremgår af en gennemgang af telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000, at sagsøgeren vidste, at Kommissionen havde foretaget en nedsættelse af støtten på 300 445 ECU. Under disse omstændigheder kan sagsøgeren, som i øvrigt under sagen stadig har påberåbt sig, at telefaxen af 5. maj 2000 og skrivelsen af 18. maj 2000 havde endelige retsvirkninger, og at beslutningen af 19. marts 20001 udelukkende var konstaterende, ikke med rimelighed hævde, at den tid, som forløb mellem maj 2000 og vedtagelsen af beslutningen af 19. marts 2001, og som angiveligt var urimelig lang, har ført sagsøgeren til at tro, at selskabet ville opnå en endelig tildeling af den resterende del af støtten i sin helhed.

124 Endelig har sagsøgeren i retsmødet, med henvisning til Rettens dom af 5. marts 2002 i sagen Le Canne mod Kommissionen (sag T-241/00, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser), gjort gældende, at beslutningen af 19. marts 2001 var utilstrækkeligt begrundet.

125 I denne forbindelse skal Retten bemærke, at i henhold til fast retspraksis skal den begrundelse, der kræves i artikel 253 EF, tilpasses den pågældende retsakts karakter, og det skal klart og utvetydigt fremgå af begrundelsen, hvilke betragtninger den institution, som har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte kan gøre sig bekendt med baggrunden for den trufne foranstaltning, og Retten kan udøve sin kontrol (Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 71).

126 Hvad angår en beslutning om nedsættelse af en finansiel fællesskabsstøtte til et projekt, der ikke er blevet gennemført som planlagt, skal begrundelsen for en sådan retsakt indeholde en angivelse af årsagerne til, at de afvigelser, der er taget i betragtning, er blevet anset for at være uacceptable. Betragtninger over betydningen af disse afvigelser eller den manglende forudgående godkendelse heraf kan i den henseende ikke i sig selv udgøre en tilstrækkelig begrundelse (dommen i sagen Le Canne mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 124, præmis 55).

127 Spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene i artikel 253 EF, skal imidlertid ikke blot vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 63).

128 I det foreliggende tilfælde skal Retten bemærke, at til forskel fra den sag, som gav anledning til dommen i sagen Le Canne mod Kommissionen (nævnt ovenfor i præmis 124), indeholder beslutningen af 19. marts 2001, ligesom i øvrigt også skrivelsen af 18. maj 2000, præcise angivelser af, hvori den omtvistede ændring

bestod, og af årsagerne til, at denne ændring på grund af dens betydning begrundede den støttenedsættelse, der i det foreliggende tilfælde var truffet beslutning om. Det fremgår nemlig klart og utvetydigt af beslutningen, at det, som Kommissionen bebrejder sagsøgeren, er, at fartøjet *Aziz* indtil november 1998 uden Kommissionens vidende havde udøvet sine aktiviteter i den marokkanske fiskerizone og ikke, som planlagt, i den senegalesiske fiskerizone, og at den forpligtelse til at udnytte og i givet fald øge værdien af fiskeressourcerne i de tredjelandes farvande, der er omfattet af beslutningen om støttetildeling, udgør en væsentlig betingelse for tildelingen, således som det fremgår såvel af artikel 21a i forordning nr. 4028/86 (jf. ovenfor i præmis 2), hvortil der udtrykkeligt er henvist i beslutningen af 19. marts 2001, som af bilag I til forordning nr. 1956/91 (jf. ovenfor i præmis 12), hvortil der er henvist både i skrivelsen af 18. maj 2000 og i beslutningen af 19. marts 2001.

129 Det følger heraf, at sagsøgerens argumenter om utilstrækkelig begrundelse ikke kan tiltrædes.

130 På baggrund af gennemgangen ovenfor i præmis 118-129 kan påstanden om annullation af beslutningen af 19. marts 2001 herefter ikke tages til følge.

131 Annullationspåstandene kan således i deres helhed ikke tages til følge.

*2. Erstatningspåstandene*

132 Til støtte for sine erstatningspåstande har sagsøgeren, med henvisning til betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde et ansvar uden for kontraktforhold, gjort gældende, at den retsstridige adfærd i det foreliggende tilfælde består i, at

Kommissionen uden at overholde de væsentlige formforskrifter suspenderede udbetalingen af den resterende del af støtten fra den 11. september 1998, hvor sagsøgeren fremsendte sin periodiske rapport med henblik på udbetaling af den resterende del af støtten, indtil den 4. maj 2000, hvor en del af den resterende del af støtten blev betalt, og nedsatte den oprindeligt tildelte støtte.

133 Sagsøgeren har med hensyn til det af selskabet lidte tab gjort gældende, at det er af økonomisk karakter og vedrører det forhold, at betalingen af den resterende del af støtten skete for sent og kun delvist. Tabet kan først og fremmest opgøres med henvisning til det dokument, som er udarbejdet af eksterne konsulenter den 29. juni 2000, hvori det er erklæret, at det samlede tab, som skyldes, at det var nødvendigt at trække på en bankkredit og at anmode leverandører om betalingsudsættelse, samt stigninger med hensyn til købspriser, tab af tidligere opnåede rabatter og en forøgelse af sagsøgerens passiver, beløber sig til 25 600 000 ESP (dvs. ca. 155 000 ECU). Hertil kommer tab, som skyldes skade på sagsøgerens image, udgifter til juridisk bistand og den tid, selskabets personale har måttet bruge på sagen.

134 Det tab, sagsøgeren har lidt, kan også opgøres ved at beregne de renter, selskabet har krav på som følge af, at betalingen af den resterende del af støtten skete for sent og kun delvist. I så fald kan sagsøgerens økonomiske tab opgøres som det totalbeløb, som fremkommer ved at anvende en rentesats på 8% p.a. dels på 283 859 ECU for perioden fra og med den 11. september 1998 til og med den 4. maj 2000, dels på 300 445 ECU for perioden fra og med den 11. september 1998 til og med den dato, hvor Kommissionen udbetaler den resterende del af støtten som følge af annullation af dens beslutninger om suspension og nedsættelse.

135 Sagsøgeren har opfordret Retten til inden for rammerne af sin fulde prøvelsesret at fastsætte den erstatning, der skal tilkendes sagsøgeren, i henhold til en af de to beregningsmetoder, der er beskrevet i de to foregående præmisser.

136 Med hensyn til årsagsforbindelsen har sagsøgeren gjort gældende, at det tab, selskabet har lidt, udelukkende og umiddelbart skyldes det forhold, at Kommissionen ensidigt og retsstridigt har suspenderet og nedsat den oprindeligt tildelte støtte.

137 I denne forbindelse skal Retten for det første bemærke, at det fremgår af gennemgangen af annullationspåstandene, at Kommissionen ikke har handlet retsstridigt i forbindelse med vedtagelsen af beslutningen om støttenedsættelse. Da et ansvar for Fællesskabet uden for kontraktforhold bl.a. forudsætter, at der er ført bevis for, at den berørte institution har udvist en retsstridig adfærd (jf. bl.a. Domstolens dom af 29.9.1982, sag 26/81, Oleifici Mediterranei mod EØF, Sml. s. 3057, præmis 16, og Rettens dom af 11.7.1996, sag T-175/94, International Procurement Services mod Kommissionen, Sml. II, s. 729, præmis 44), kan erstatningspåstandene, for så vidt som de vedrører nedsættelsesbeslutningen, ikke tages til følge.

138 For det andet skal erstatningspåstandene undersøges, for så vidt som de støttes på, at Kommissionen, uden at overholde de i den henseende fastsatte procedureregler, har suspenderet den støtte, sagsøgeren oprindeligt havde fået tildelt.

139 I denne henseende bemærkes, hvad angår spørgsmålet, om sådanne påstande kan antages til realitetsbehandling, hvilket spørgsmål retsinstansen af egen drift kan undersøge, eftersom det vedrører ufravigelige procesforudsætninger, at selv om erstatningssøgsmålet i henhold til artikel 288, stk. 2, EF inden for fællesskabsrettens retsmiddelsystem er et selvstændigt retsmiddel, hvorfor den omstændighed, at et annullationssøgsmål afvises, ikke i sig selv medfører afvisning af et erstatningssøgsmål (jf. bl.a. Rettens dom af 15.3.1995, sag T-514/93, Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 621, præmis 58, og den deri nævnte retspraksis), skal et erstatningssøgsmål dog afvises, såfremt der med søgsmålet reelt tilsigtes en ophævelse af en individuel beslutning, der er blevet endelig, og søgsmålet, hvis sagsøgeren fik medhold, ville medføre, at retsvirkningerne af beslutningen blev ophævet (Domstolens dom af 26.2.1986, sag 175/84, Krohn mod Kommissionen, Sml. s. 753, præmis 32 og 33, og dommen i sagen Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, præmis 59).

140 Erstatningspåstande, som tilsigter betaling af et beløb, der svarer til, hvad sagsøgeren ikke fik udbetalt som følge af en beslutning, der er blevet endelig (dommen i sagen Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, nævnt i foregående præmis, præmis 60), må derfor afvises, og det samme gælder erstatningspåstande, der vedrører betaling af morarenter af et sådant beløb (dommen i sagen Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, nævnt i foregående præmis, præmis 62).

141 I det foreliggende tilfælde skal det bemærkes, at skrivelsen af 4. juni 1999 indeholder en beslutning om suspension af støtten (jf. ovenfor i præmis 73), som i henhold til Domstolens praksis (dommen i sagen Ca'Pasta mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 72, præmis 30-32 og 36-39) udgør en bebyrdende retsakt, som sagsøgeren kunne have anfægtet inden for fristerne, hvilket selskabet ikke har gjort. Den i nævnte skrivelse indeholdte suspensionsbeslutning er derfor blevet endelig.

142 Såfremt sagsøgeren havde fået medhold i et annullationssøgsmål, anlagt rettidigt til prøvelse af suspensionsbeslutningen, ville denne have været ugyldig, og Kommissionen skulle som led i de gennemførelsesforanstaltninger, den i medfør af artikel 233 EF ville have haft pligt til at træffe, til opfyldelse af Rettens annullationsdom have udbetalt den del af støtten, der på tidspunktet for dommens afsigelse var ubetalt, til sagsøgeren, med tillæg af morarenter beregnet af det samlede resterende støttebeløb (584 304 ECU) fra den 4. juni 1999, der var datoen for vedtagelsen af den omtvistede suspensionsbeslutning.

143 Hernæst skal Retten undersøge genstanden for de af sagsøgeren nedlagte erstatningspåstande, for så vidt som disse støttes på den angiveligt ulovlige suspension af støtten.

144 Som Retten har bemærket ovenfor i præmis 133 og 134, har sagsøgeren fremført to metoder for opgørelse af det tab, selskabet angiveligt har lidt som følge af den ulovlige suspension af støtten. Sagsøgeren har tilføjet, at »[i] medfør af sin fulde

prøvelsesret [...] kan Retten fastsætte en erstatning til [selskabet] [...] på grundlag af en af de ovenfor anførte metoder« (stævningens punkt 103). En sådan erklæring giver grund til at tro, at sagsøgeren mener, at de to beregningsmetoder er ligeværdige og forfølger samme formål med hensyn til erstatning for det hævdede tab.

145 Tabserstatningen, som defineret i den ene af de to metoder, svarer som anført ovenfor i præmis 134 til en betaling af morarenter af dels 283 859 ECU for perioden fra den 11. september 1998 til den 4. maj 2000, dels 300 445 ECU for perioden fra den 11. september 1998 til datoen for betaling af dette beløb.

146 Det må konstateres, at erstatningspåstandene, som støttes på, at suspensionen af støtten angiveligt var ulovlig, for så vidt som de — på grundlag af en af de to beregningsmetoder, som af sagsøgeren er fremført som værende ligeværdige — tilsigter betaling af morarenter beregnet af den resterende del af støtten fra den 4. juni 1999, reelt tilsigter betaling af et beløb, der skal yde sagsøgeren kompensation for de retsvirkninger af suspensionsbeslutningen af 4. juni 1999, som består i forsinkelsen med udbetaling af den resterende del af støtten, og en annullation af denne beslutning som følge af et rettidigt anlagt annullationssøgsmål, hvor sagsøgeren fik medhold, ville have ført til, at disse retsvirkninger var blevet ophævet, i betragtning af de gennemførelsesforanstaltninger, Kommissionen i henhold til artikel 233 EF ville have haft pligt til at træffe til opfyldelse af annullationsdommen (jf. ovenfor i præmis 142).

147 Det følger heraf, at erstatningspåstandene, på baggrund af den ovenfor i præmis 139 og 140 anførte retspraksis og som præciseret ovenfor i præmis 146, må afvises.

148 Herefter står det tilbage at undersøge erstatningspåstandene, i det omfang de vedrører perioden fra og med den 11. september 1998 til og med den 4. juni 1999.

149 I denne forbindelse skal Retten for det første bemærke, at det fremgår af sagsakterne, at den 11. september 1998 er den dato, hvor de spanske myndigheder fra sagsøgeren modtog dokumenterne vedrørende dennes anmodning om udbetaling af den resterende del af støtten. Kommissionen modtog disse dokumenter den 30. september 1998. På baggrund af de oplysninger, der var indeholdt i disse dokumenter, fremsatte Kommissionen anmodninger om supplerende oplysninger bl.a. vedrørende fartøjet *Aziz*' aktiviteter, hvilke anmodninger sagsøgeren efterkom ved gennem de spanske myndigheder at fremsende dokumenter, som fremkom til Kommissionen henholdsvis den 15. oktober og den 17. november 1998. Kommissionen gjorde herved brug af sin beføjelse til i henhold til artikel 44, stk. 1, første afsnit, første punktum, i forordning nr. 4028/86 i tidsrummet for Fællesskabets intervention at anmode den myndighed eller det organ, der er udpeget hertil af den pågældende medlemsstat, om at tilsende den »alle bevisdokumenter og andre dokumenter, hvoraf det fremgår, at de finansielle eller andre betingelser, som er fastsat for hvert enkelt projekt, er opfyldt« (jf. ovenfor i præmis 5).

150 Det følger heraf, at Kommissionen ikke har udvist nogen retsstridig adfærd, som kan medføre, at Fællesskabet ifalder erstatningsansvar uden for kontraktforhold, for så vidt angår perioden fra og med den 11. september 1998 til og med den 17. november 1998, hvor Kommissionen modtog de supplerende oplysninger, den havde anmodet om.

151 Retten finder endvidere, hvad angår perioden fra og med den 18. november 1998 til og med den 4. juni 1999, at da der var tale om en vurdering af komplekse økonomiske forhold (jf. i denne retning den ovenfor i præmis 71 nævnte retspraksis), og eftersom Kommissionen efter en gennemgang af de dokumenter, den modtog den 17. november 1998, stod i en situation, hvor den var i besiddelse

af oplysninger om fartøjet *Aziz*' aktiviteter, som fuldstændig modsagde dem, den havde modtaget i september og oktober 1998, kan Kommissionen ikke siges at have handlet retsstridigt, fordi der gik seks en halv måned fra modtagelsen af disse oplysninger, inden den foretog sig noget i forhold til sagsøgeren.

152 Efter den gennemgang, som er foretaget i de tre foregående præmisser, bør Kommissionen frifindes for erstatningspåstandene, i det omfang de vedrører perioden fra og med den 11. september 1998 til og med den 4. juni 1999.

153 På baggrund af gennemgangen i præmis 137-152 ovenfor kan erstatningspåstandene i deres helhed ikke tages til følge.

154 På baggrund af det ovenfor anførte bør Kommissionen i det hele frifindes.

**Sagens omkostninger**

155 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, for så vidt angår både annullationspåstandene og erstatningspåstandene, og da Kommissionen har nedlagt en sådan påstand, bør sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

**1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

**2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Jaeger Lenaerts Azizi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. oktober 2002.

H. Jung
Justitssekretær

K. Lenaerts
Afdelingsformand